

Hoofdstuk 1

Zonneschijn.

Dauw op de druiven.

Een blauwe reiger in de lucht, zijn poten als een sliertend lint.

*Nonno's hand in de mijne. Hij bukt zich, plukt een druif,
een bolletje, gevoed door zwarte aarde en gebed.*

Klein in zijn lange, knokige vingers.

*Een dik geloooid vel, maar daarbinnen de overvloed van
in nevelen gehulde ochtenden en lome, zonovergoten uren.*

'Is het al zover?'

Hij legt hem in mijn hand, sluit mijn vingers eromheen. 'Bijna.'

En hij glimlacht.

Het verplegend personeel in het Barnabasziekenhuis probeerde niet langer hen naar buiten te jagen. Zolang de familie een pad openhield voor de dokters en verpleegsters, mochten ze rond het bed waken. Hun gebeden vulden de lucht als de zuurstof die via een slangetje nonna Antonia's neus inging. Lance ademde het geloof van zijn familie in en ademde het zijne uit.

Ook al was ze krom en gerimpeld, nonna was al zijn hele leven het hart van hun huis en ze waren niet van plan haar zonder slag of stoot te laten gaan. Hij boog zich over haar heen en kneep zachtjes in de knokige hand, die in de zijne lag. Anderen zouden die plek misschien ook ingenomen kunnen hebben, zoals nonna's zoon – zijn vader – of mama of zijn zussen, maar in werkelijkheid was het zijn plek. Lance zou dat niet hardop zeggen, maar dat hoefde ook niet.

Nonna wist dat hij er was. Ook al werd ze kunstmatig in slaap gehouden, ze wist het en zijn kneepje liet haar weten dat hij er zou

maakte niet uit of hij in Italië zat, of in Ecuador, of in de slaapkamer hiernaast.

‘Het is gewoon het zoveelste excuus om te vluchten, man.’

Lance ging daar niet op in en ging verder met het inpakken van sokken en boxershorts. ‘Ga dan zelf met haar praten, Rico. Nonna wil iets en ik ben degene die erachter moet zien te komen wat.’ Hij keek om zich heen in de flat die hij met Chaz en Rico deelde. Hij zou niet veel meenemen, maar moest wel zorgen voor het hoogstnoodzakelijke.

‘Hoe lang blijf je weg?’

Lance haakte zijn duimen in zijn broeklussen. ‘Dat weet ik niet. Maar ook al zou ik blijven, ik doe niet meer mee. Ga maar op zoek naar iemand anders.’

Rico gooide zijn hoofd met een grauw in zijn nek. ‘Er is niemand anders.’

Lance maakte de riempjes van de rugzak dicht en hees hem op zijn schouders. Hij moest zijn vliegtuig halen. Hij greep Rico’s hand en trok hem tegen zich aan. ‘Houd nonna een beetje in de gaten voor me.’

‘Doe ik.’ Rico’s greep was stevig door een band, gevormd in jaren van vriendschap, die sterker was dan bloed. Het zou wel weer goed komen. Die vriendschap was op meer dan één ding gebaseerd en Rico zou dat uiteindelijk wel inzien.

De vlucht duurde lang en leek nog langer te duren voor het afgetobde vrouwtje met de peuter in de stoel naast hem. Voor ze de Atlantische Oceaan voor driekwart overgestoken hadden, viel Lance in slaap met het kind op zijn borst, terwijl de vrouw een oprecht bedankje mompelde.

Pruttelend en puffend op de Europese scooter, die maar een armzalig alternatief voor zijn Harley was, reed hij over de spectaculaire weg naar het hoog op een berg gelegen klooster, dat uitkeek op de Golf van Genua. De zachte wind was doortrokken van de geur van dennenbossen en citroenbomen, amandelen en kruiden en de weg boorde zich door donkere tunnels en dook weer op in het warme zonlicht langs de Tyrreense Zee.

Terwijl hij omhoogging, spreidde het water, zo blauw als aqua-

marijn, zich onder hem uit en de stad Genua klemde zich vast tussen de zee en de woeste Ligurische Apennijnen. Het met vakantieparken gevulde halvemaanvormige gebied van de Riviera di Ponente en de Riviera di Levante zag eruit als één grote speeltuin, maar Lance was hier niet voor zijn eigen plezier. Zijn weg ging nog steiler omhoog naar het vestingachtige klooster, dat oprees uit de rots en het struikgewas van de berg.

Het was moeilijk te zien waar de muren van de hoofdingang begonnen en de berg ophield. Hij had een *cumbessia* in het klooster geboekt en kreeg precies wat hij verwacht had: een cel. Een raam met tralies ervoor keek uit op de binnenplaats en de deur kwam daar ook op uit. Stromend water – koud – en een bed.

Het hele klooster leek achterover te zakken in de grond. De platte, rechthoekige stenen van de gebouwen zagen eruit alsof ze zonder cement op elkaar gestapeld waren, maar ze stonden er al eeuwen. Een diepe vrede overspoelde hem. Vergeleken met de Bronx was dit volkomen irreëel. Geen telefoon, geen tv. Het maakte niet uit. Wat hem betreft hadden ze hem in een stal mogen onderbrengen. Hij had alleen antwoorden nodig en dat hield in dat hij zijn achterachternicht moest vinden, Conchessa DiGratia, alias zuster Anna Conchessa.

Zijn verzoek om haar te mogen spreken was bij zijn aankomst zonder uitleg afgewezen. Geen veelbelovend begin, maar nonna was onvermurwbaar geweest toen hij voor zijn vertrek haar bedoelingen nog eens geverifieerd had. Ze wilde dat hij zou praten met deze nicht van wie hij nog nooit gehoord had, om redenen die verborgen waren in nonna's brein. De non met het lieve gezicht die hem, samen met nog een paar andere pelgrims, welkom had gezeten, nodigde hem uit het terrein te verkennen, maar kon hem niet vertellen wanneer hij zijn nicht zou kunnen ontmoeten.

Daarom wandelde Lance door de tuinen en liet hij het gevoel van urgentie los, dat hem de hele weg hiernaartoe voortgedreven had. Zijn New Yorkse drammerigheid zou hem niets opleveren en het was onmogelijk zich te onttrekken aan de tijdloosheid van de eeuwigheid binnen de oude, stenen muren. Het was geen nalatigheid, alleen het besef dat zelfs de tijd alleen door Gods woord voortsnelde.

De warme maaltijd was eenvoudig, maar de non die hen bediende, was niet oud genoeg om nonna's nicht te kunnen zijn. Hij brak de focaccia en genoot van de kruiden die het brood op smaak brachten, planten die hij herkend had in de tuinen die de gebouwen omringden. Verzadigd door de eenvoudige maaltijd sliep hij diep op het simpele, smalle bed. Hij werd wakker met een nieuwe verwachting dat hij zijn doel zou bereiken.

Na het ontbijt vroeg Lance opnieuw naar zijn nicht. Hij bleef aan de tafel wachten toen de andere pelgrims weggingen voor hun dagelijkse activiteiten. De non die naar hem toe kwam was weer te jong. 'Het spijt me, maar zuster Anna Conchessa zegt dat haar nicht Antonia geen kleinzoon heeft.'

Hij spreidde zijn handen. 'Ze kent me niet. Ik ben met het vliegtuig uit Amerika gekomen. Hier, kijkt u maar.' Hij gaf haar de brief die Conchessa zijn nonna jaren geleden geschreven had. 'Laat haar die maar zien.'

Met zijn ellebogen op de lange tafel en zijn hoofd in zijn handen bleef Lance wachten. Hij had niet verwacht dat Conchessa hem niet zou willen ontmoeten. Waarom zou ze aan zijn woorden twijfelen? Waarom kon ze niet geloven dat Antonia getrouwd was en kinderen en kleinkinderen had gekregen? Ze kon op zijn minst horen wat hij te vertellen had.

De vrouw kwam terug en gaf hem de brief terug. 'Het spijt me. Ze is bezig met het bakken van de broden voor het Feest van Maria-Boodschap. Dan wordt er brood gegeven aan de gelovigen die het heilige pad beklimmen.'

Lance greep zijn kans. 'Misschien kan ik helpen.'

De wenkbrauwen van de non gingen omhoog en maakten rimpels langs de rand van haar habijt. Ze was er duidelijk niet aan gewend dat pelgrims aanboden te helpen met het werk.

'Zeg haar dat nonna Antonia me heeft leren koken. Ik kan brood bakken.' Hij wist niet of het de taalbarrière was of puur ongeloof dat haar uitdrukking veroorzaakte, toen ze weer wegliep om zijn spreekbuis te zijn.

Even later kwam ze terug. 'Wilt u mij maar volgen?'

Hij wist niet wie van hen het meest verbaasd was. Hij had het gevoel dat hij in haar ogen een soort kermisattractie was. Ze was

waarschijnlijk ingetreden op haar achttiende en haar onschuld steeg omhoog als de zwakke geur van kaarsen die het donker verdrijven. Hij liep achter haar aan naar de keuken, waar een vrouw stond die met gemak net zo oud was als nonna. Hoewel de jaren haar nog niet krom gemaakt hadden, reikte ze niet verder dan tot zijn schouder. Ze was zo rond als een tonnetje en had een haviksneus. Hij wist onmiddellijk zijn plaats, en toen ze zonder iets te zeggen naar de gootsteen wees, waste hij zijn handen grondig met water en zeep en wierp zich toen op het mengen en kneden van deeg.

Hoofdstuk 2

Het snerpen van de zaag en het geklop van de hamer waren de afgelopen maanden een constante melodie geweest; de geur van zaagsel en verf dreef op de wind in Sonoma Valley naar het raam, vanwaaruit Evvy toekeek. Haar nieuwe buurvrouw was ijverig; de versleten gereedschapsriem leek vastgeklonken om haar smalle heupen. Ze was soms tot in de kleine uurtjes bezig, sterk en vaardig voor iemand die zo jong was. Maar ze leek het allemaal te doen alsof ze iemand een stap voor moest blijven, ook al werkte ze helemaal alleen. In iedere handeling was dat element van de aanval, van een zichzelf voortdrijven, aanwezig.

Evvu kende dat gevoel. Iedere ademteug die ze haar longen vol vocht binnenzog, was een horde die ze moest nemen. Als ze wisten hoe slecht ze er werkelijk aan toe was, zouden ze haar naar het ziekenhuis brengen en dan zou ze de restauratie van Ralphs huis missen. Het deed er natuurlijk niet toe. Het was Ralphs huis niet meer. Maar ze voelde zich toch verantwoordelijk. Waakzaam.

Er waren zoveel herinneringen. En niet alleen de hare. Die van Ralph waren nu beneveld, maar hij had verhalen verteld...

Het lawaai van de zaag zwol aan tot een gekweld gejang dat haar door merg en been ging als nooit tevoren. Het ging gepaard met een frisse vleug van nieuw esdoornhout, die zich schaamteloos vermengde met muf vocht en ouderdom. Rese zог haar longen vol met de geur, die haar meer bekoorde dan de zuiverste lucht. Ze haalde haar vinger van de schakelaar van de verstekzaag, bekeek de zaagsnede van het stuk kroonlijst en keurde hem toen met haar vingertoppen.

Esdoornhout, eikenhout en kersenhout waren haar metgezellen

geweest zo lang ze zich kon herinneren. De schaaf had haar handpalm gevormd; de beitel had haar oog-handcoördinatie ontwikkeld. Ze kon omgaan met elk elektrisch gereedschap, had met een spijkerpistool gewerkt, sierlijsten gemaakt en iedere denkbare houtsoort geschuurd, gebeitst en afgewerkt. Ze had ook buizen gelegd en leidingen getrokken, hoewel dat niet te vergelijken was met het werken met hout. Niets was daarmee te vergelijken.

Rese wist hoe ze in moest schrijven op een klus, hoe ze de klussen kon herkennen die ze liever niet wilde aanpakken, hoe ze door de schade heen de pareltjes kon zien, zoals de parel die ze hier in Sonoma gevonden had. De waarde van het pand werd alleen al verhoogd door de omgeving – een landelijk, behoudend stadje dat het potentieel voor explosieve groei en ontwikkeling rond de wijnindustrie inzag, maar in plaats daarvan besloot zijn eigen identiteit te behouden, in tegenstelling tot zijn tegenhanger, Napa.

De omgeving schreeuwde bijna: 'Houd je glitter en glamour en je grote geld maar. Wij zijn de oude garde en wij houden van de dingen zoals ze zijn.' Alleen de vervallen staat van de villa, te historisch om af te breken en te onveilig om in te wonen, had haar een ingang gegeven. Ondanks dat had ze al haar overredingskracht moeten aanwenden om door het moratorium op verdere groei van verblijfsaccommodaties heen te breken – niet zoveel anders dan de gevechten die ze gevoerd had over vergunningen en wettelijke voorschriften. Ze bouwde hier geen nieuwe verblijfsaccommodatie, maar knapte alleen een bestaand pand op en zorgde ervoor dat het zichzelf zou terugverdienen. Hoopte ze.

Het huis was degelijk gebouwd en zodra ze klaar was met haar facelift zou het weer net zo statig zijn als toen het net af was. De villa was niet opzichtig of rijkversierd, maar had een eenvoudige elegantie waar een begrip van lijnen en vormen uit sprak. Die stijl bleef ze nu in haar renovatie trouw. Een vakman moest het hart van een huis kennen en daar recht aan doen. Dat was haar geleerd, maar daar had ze altijd oog voor gehad en aangezien dit de laatste keer was, had ze haar keuze met zorg gemaakt.

Rese slikte de spanning in haar keel weg toen ze de steiger opklom en het stuk kroonlijst langs het plafond tegen de muur hield. Het paste goed; de zaagsnede sloot perfect aan bij het vorige

stuk. Met een golf van voldoening stapte ze de loopplank op en tikte met een paar ankernagels de kroonlijst op zijn plaats. Dat zoiets kleins zoveel kon betekenen. Ze streefde het hout, bewonderde de nerf en nam de schoonheid ervan in zich op.

Iedere plank had zijn eigen vingerafdruk in het patroon van de nerf, die ontstaan was door jarenlange groei in zon en regen. Ze beschouwde het niet als vanzelfsprekend wat er in ieder stuk hout dat ze gebruikte was gegaan, wat het sterk maakte, wat het soepel maakte, alle elementen die het mooi, nuttig en duurzaam maakten. Als meisje uit Californië had ze alle anti-boomkapargumenten gehoord, maar als het erop aankwam, was niets te vergelijken met hout.

Maar ze bewaarde wel alle overgebleven stukjes en vele daarvan veranderden in houtsnijwerkjes, die haar handelsmerk waren. Er waren niet veel mensen meer die bekendstonden om het werk van hun handen, maar zij had van het begin af aan besloten dat ze meer wilde zijn dan een naamloze timmeraar, zoals de rest van de ploeg.

Jaren geleden was ze begonnen de restjes en overgebleven stukken hout te verzamelen. Daarop had ze met de verschillende beitels en gutsen geoefend tot de ronde handvatten vertrouwdervaar voelden dan een pen of een boek of een springtouw. Ze kon goed genoeg tekenen om haar ontwerp aan te brengen, maar pas als ze de beitel in het hout zette, ontstond er iets moois.

Rese klom weer naar beneden, schoof de volgende plank in de verstekbak en zocht naar haar potloodstreepje. Ze zette de zaag op de zijkant van het hout, controleerde de hoek en zette haar vinger op de drukknop. Voor ze hem in kon drukken, flitste het beeld door haar hoofd. Dikke, eeltige vingers, met vierkante, kortgeknipte nagels, de zilverachtige waas van de zaag.

Ze kneep haar ogen stijf dicht en haalde diep adem door haar neus. Toen legde ze haar vinger opnieuw op de drukknop, zette de zaag in beweging en duwde hem in het hout. Opnieuw een scherpe zaagsnede. Ze schoof de kroonlijst voorzichtig uit de verstekbak, klom op de steiger en spijkerde hem vast aan het plafond en de muur. Je concentreren en presteren; niet denken, je niet herinneren, je niet voorstellen wat er gebeurd zou zijn als. Alleen zoeken naar het ritme van het hout.

Zodra Lance de verwaarloosde tuin van de villa binnenstapte, strekte de grond zelf zich naar hem uit en omhelsde hem. Wijnranken langs het lage, ijzeren hek wenkten hem als verweerde handen. Eeuwenoud bloed roerde zich in zijn aderen. Dit moest het huis zijn, anders zou de grond niet zo naar hem roepen. De wind woelde door zijn haar met naar lente geurende vingers. In de tuin kwamen nieuwe sprietjes en bloemen op, maar het huis leek stil.

Het crèmekleurige pleisterwerk was keurig; geen enkele dakgoot was verzakt; geen enkel luik hing scheef. De palen van de veranda waren fris wit geverfd, hoewel het smalle portaal dat de deur omgaf niet meer aandacht trok dan de hoge paneelramen op de begane grond of de boogramen op de eerste verdieping. Een prettige symmetrie maakte er één geheel van en toch... dat gevoel van rust, alsof een diepe slaap op de muren van het huis was neergedaald en het nu wachtte... en keek.

Op de pick-uptruck op de oprit stond *Barrett Renovaties*. Dat verklaarde de smetteloze staat van het huis, dat meer dan honderd jaar oud was. Maar niets van die arbeid had de stilte doorboord. Terwijl hij zijn blik over de bepleisterde gevel voor hem liet dwalen, beseft Lance hoe diep het verlangen zich in hem genesteld had... het recht – ja, het recht.

Hij liep over het sombere, leistenen pad naar het uitgesleten, stevige trapje onder aan het gebogen portiek en beklom de treden. Voor hij op de deur klopte, legde Lance zijn hand op het hout. *Wat zul je me laten zien, oud huis?* Hij sloot zijn ogen en legde zijn andere hand op de binnenzak van zijn jasje. Daarin zat een tweede brief, die hem toevertrouwd was door de oude vrouw, van wie hij na drie weken in haar kloosterkeuken was gaan houden, een brief met als afzender het adres dat overeenkwam met het huis dat hij nu bekeek. *'Gebruik hem wijs, Lance,'* had ze gezegd.

Dat zal ik doen, cogino mio.

Maar zou hij dat doen? Hij begon altijd met goede bedoelingen, ook al brachten ze hem in de problemen – zoals vaker gebeurd was dan hij leuk vond. Hij begon altijd zo goed. Het was het tot het einde toe volhouden dat hem op de een of andere manier niet wilde lukken.

Deze keer zou het anders zijn. Dit ging niet om hem. Het was

voor nonna. Er krampte iets in zijn borst, dat pas week toen hij langzaam inademde en aanklopte. Van binnen klonk het gejang van een zaag en zijn tweede klopping ging verloren in het lawaai. Normaal gesproken zou hij nu iets als 'Vollek!' geroepen hebben, maar hij had zojuist door iets op het raam zijn kans gezien om binnen te komen.

Lance voelde aan de deurknop en deed de voordeur open. Een gevoel van verwachting kroop via zijn hand door zijn arm omhoog toen hij naar binnen keek en de brede trap zag, die voor hem oprees. Hij kon bijna zien hoe een jonge, elegante Antonia die trap afkwam om hem met open armen en een kus op beide wangen te verwelkomen. Hij had haar nooit zo gezien, alleen zacht gerimpeld, als crêpepapier, maar ze was nog altijd mooi.

Zijn blik gleed over de ruime voorkamer; opgekalefaterde muren die wachtten op een likje verf, maar zo te zien stevig en met een belofte van elegantie. Een zachtgrijs en beige stenen vloer in de hal; de rest van hout. Hoge plafonds en lange, smalle ramen. Het huis was oud, hoewel het niet de eerbiedwaardige ouderdom had van de huizen die hij in Italië gezien had. Ouderdom zonder gebreken; wijsheid, geen seniliteit. Waakzame, verwachtingsvolle volwassenheid. Hij slikte. Hij had niet verwacht dat hij zo sterk op het huis zou reageren.

Lance rechtte zijn rug en riep: 'Hallo.' Of misschien dacht hij het alleen maar. 'Ik ben thuis,' fluisterde hij, hoewel hij nog nooit een voet over de drempel gezet had. Hij schudde zijn hoofd. Hij leek wel gek. Hij stapte naar binnen en ging op zoek naar de bron van de geluiden van bedrijvigheid.

Een geluid achter haar deed Rese snel omkijken naar de man die in de deuropening stond, met een blik op zijn gezicht alsof hij hier thuishoorde, alsof *zij* onverwachts bij *hem* binnenkwam. Onder zijn donkere, kritische blik voelde ze zich heel even zelf de indringer. Niks ervan. Ze was te veel jaren de vreemde eend in de bijt geweest om dat in haar eigen eetkamer te accepteren. 'Kan ik u ergens mee van dienst zijn?'

Hij stak zijn handen in de zakken van zijn spijkerbroek. 'Ik ben op zoek naar Rese Barrett.'